

Hoofdstuk 11 Apeldoorn in de toekomst

In de verte loopt een wolf. Het is een prachtige wolf met grijze haren. Het is de wolf der vrede. Hij loopt door Apeldoorn. Een stad die helemaal overgenomen is door de natuur. Overall overwoekerde gebouwen. En oude, met klimop begroeide huizen. We zijn in het jaar 2168. De wereld is overgenomen door de moderne dingen, zoals robots, hyperloops en chips. Maar Apeldoorn niet. Dat is niet modern geworden. Omdat alle grondstoffen, zoals olie en goud, er op zijn, zijn de Apeldoorns teruggegaan naar de natuur. Veel zijn het er trouwens niet meer. De meesten zijn weggetrokken om toch richting het moderne te gaan. Maar diegene nog over zijn leven weer in grotten en dragen weer dierenhuiden. En de wolven hebben de macht overgenomen.

Op een dag loopt Tom van de jaagschool naar zijn huis. Hij is al tijdje onderweg. Maar dan..... Dan springt er een wolf uit de struiken. Tom schrikt maar geeft de wolf toch een knuffel. De wolf is een bewaker. Omdat de mensen geen orde houden doen de wolven het maar. Tom loopt door. Hij heeft een huid van een beer aan, maar loopt op blote voeten. Dan hoort hij iets in de struiken en ziet Tom een meisje. Ze heet Sara. Ze komt uit de moderne wereld. "Wie ben jij!" Roept Tom. "Sara", antwoordt Sara. "Maar dat is niet belangrijk. Waarom heb je zulke rare kleding aan? Waar zijn hier de vliegende fietsen, auto's, bussen en steppen? En waar is hier de luxe? En waar is de hyperloop? En waarom zijn hier alleen maar vieze beesten en mensen. En waar ben ik?" "In Apeldoorn" antwoordt Tom. "Wat?" Zegt Sara. "Dan ben ik erg ver van huis."

"Ik zal je een rondleiding geven" zegt Tom. Tom geef Sara een rondleiding door Apeldoorn. Ze komen langs Paleis het Loo (verlaten natuurlijk) en langs de plek waar vroeger de Apenheul was en langs de Naald. Maar Sara vindt het niet interessant. Sara vindt het allemaal maar oud. Die avond slaapt Sara bij Tom. Als Tom slaapt belt Sara met iemand in haar hoofd. Dat kan ze door een chip. Maar daarna valt ook Sara in een diepe slaap. De volgende morgen is Tom vroeg wakker. "Opstaan!" Roept hij tegen Sara. Daarna ontbijten ze met het hele gezin van Tom. "Ik moet jullie wat vertellen" zegt Sara. "Ik ben helemaal niet verdoemd. Ik wil alleen weten hoe het leven hier is. En ik vind het stom, oud en verwilderd. Dus ik heb een plan. Ik maak jullie stad weer modern, helemaal gratis!" "Nee", antwoordt Tom. "Nee?" Antwoord Sara. "Willen jullie soms niet modern worden? Modern is luxe, fijn en handig. Druk eens op deze knop", zegt Sara. "Oké"..... en Tom drukt op de knop.

Opeens verandert het landschap om hen heen. Bomen worden wolkenkrabbers, struiken worden vliegende auto's en dieren worden mensen. "Wat heb je met Apeldoorn gedaan!" Roept Tom. "Niks" antwoordt Sara. "Want jij hebt op de rode knop gedrukt." Ze lacht hard en vals. "Je zult aan het nieuwe Apeldoorn moeten wennen. Want het oude komt nooit meer terug. Behalve als ik het terugdraai", zegt Sara. "Maar dat doe ik lekker niet. Kijk eens om je heen". Zegt Sara. "Hypermoderne auto's en andere dingen. Kijk ik zal je wat vertellen. Die gebouwen zijn elektro, dat is het nieuwe materiaal in de toekomst. Je kunt het voor alles gebruiken, wat je er maar mee maakt. En niemand hoeft meer te werken, want dat doen de

robots al voor ons. Niemand gebruikt zijn benen of armen meer, dat doen machines al voor ons. Kortom: een droom!” “Nee!” Roept Tom. “Draai Apeldoorn terug! Dan zal ik laten zien hoe mooi Apeldoorn kan zijn” “Oké” ... zegt Sara. Ze draait Apeldoorn weer terug. Als dat gebeurd is zegt Tom: “Ik ga laten zien hoe mooi Apeldoorn is, en als ik je heb overtuigd, dan blijft Apeldoorn zoals het is.” “Oké” zegt Sara. “Maar als dat niet zo is wordt Apeldoorn modern.” Tom doet een uitgebreide rondleiding. Maar Sara blijft Apeldoorn maar saai en suf vinden. Na een tijdje roept Sara “Stop maar. Ik vind het niks.” Sara wil al bijna op de rode knop drukken, maar dan trekt er iets aan haar been. Het is een wolf. “Laat me!” Roept Sara. En ze valt op de grond. “Rotbeest!” Roept ze. “Kom mee” Hoort ze in haar hoofd. “Oké” zegt ze.

Ze volgt de wolf. Die loopt het centrum in. “Wat wil je nou?” Vraagt Sara. De wolf gebaart dat ze moet gaan zitten op een bankje. “En wat nu?” Snauwt Sara. “Stil” hoort ze in haar hoofd. Het blijft een tijdje stil. “Goedemorgen!” Roept een voorbijganger. “Hallo” Roept de volgende. Zo gaat het een tijdje door. Met sommige mensen maakt Sara zelf een praatje. Ze voelt de wind in haar gezicht. Ze ruikt de heerlijke geuren van de natuur. Ze hoort de vogels zingen. Ze voelt zich... echt fijn. Opeens vindt ze Apeldoorn niet meer saai of suf. Niemand praat meer in de moderne wereld. Alles gaat maar online. Behalve in Apeldoorn. Nu snapt Sara het. Het gaat niet om moderne dingen, maar om de natuur en hoe mensen met elkaar praten. Vanaf die dag vindt ze Apeldoorn helemaal niet suf of saai meer. Ze is er zelfs gaan wonen. En dat is nou het geheim van Apeldoorn!

Ties, 10 jaar